

Arrest

nr. 141 034 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. V. MOUBAX, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, geboren op 10 juli 1983 te Benin City en van Oza afkomst. U ging naar school, maar stopte in het secundair omdat u niet kon lezen of schrijven. Uw vader, een militair, overleed op 7 juni 2004 omwille van gevechten. U heeft een zoon, E. (...), geboren op 22 oktober 2004.

In 2007 leerde u O.-K. D. E.-J. (...) kennen in Benin City. Jullie gingen een tijdje met elkaar om tot wanneer hij weer naar Europa vertrok, waar hij woonde. In 2008 ging O.-K. (...) terug naar Nigeria en hij vroeg u ten huwelijk en u accepteerde. Jullie brachten deze keer meer tijd samen door. In 2009 kwam hij terug voor het huwelijk dat jullie op 11 november 2009 voltrokken, in aanwezigheid van leden van

jullie familie. Telkens wanneer uw man terug naar Europa ging, bleven jullie telefonisch in contact. In januari 2011 ontving u een visum om naar België te gaan. U vertrok op 17 januari 2011 per vliegtuig, met een paspoort en visum naar België. U arriveerde er de volgende dag. Uw man daagde echter niet op, om u te komen ophalen. U besloot uiteindelijk om een vriendin, B. (...) te contacteren. U kende haar van in Nigeria. Ze nam u mee naar Sint-Truiden. U bleef bij B. (...) wonen. Ze bracht u bij een advocaat die u zou helpen om uw man te zoeken. De advocaat boekte echter geen resultaat en slaagde er niet in om uw man te lokaliseren. Na een tijdje nam B. (...) u mee naar Matonge waar u kon werken als haarkapster.

U contacteerde u familie in december 2011 om hen de situatie uit te leggen; dat u uw man nog niet had gezien sinds uw aankomst in België. Uw familie ging hierop naar de familie van uw man om bij hen na te gaan waar uw man zou kunnen zijn. De familie van uw man werd kwaad op uw familie en ze beschuldigden u ervan dat het uw schuld is dat uw man verdwenen is. Uw familie ging naar de politie om de familie van uw man aan te klagen. De politie ging echter slechts één keer naar de familie om de gemoederen te sussen. Verder wilden ze zich niet mengen in de discussie. Uw moeder wordt haast dagelijks met de familie van uw man geconfronteerd en ze dreigen om u te vermoorden als u hun zoon niet terugbrengt. Op 11 januari 2015 kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 22 januari 2015 was een repatriëring gepland naar Lagos, Nigeria. U diende echter een asielaanvraag in op 20 januari 2015 waardoor uw repatriëring diende geannuleerd te worden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest uw schoonfamilie omdat uw man verdwenen is. Uw schoonfamilie acht u verantwoordelijk voor zijn verdwijning en belaagt uw familie, sinds december 2011, haast dagelijks omwille van de verdwijning van uw man. (zie gehoor CGVS, p 18)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat van u, die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat ze zich, indien ze nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk wanneer de problemen zich voordoen, zich wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u op dat moment nog steeds bezig zou zijn geweest om uw man te zoeken met behulp van een advocaat, neemt niet weg dat van u mag worden verwacht dat u zich tevens vluchteling verklaart indien uw beweerde vrees voor vervolging op enige waarheid zou berusten. Het gegeven dat u, nadat uw problemen in december 2011 zouden zijn begonnen, ruim drie jaar wachtte en pas asiel indiende wanneer u zou worden gerepatriëerd, vormt een contra-indicatie voor de ernst van uw voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het niet eerder indienen van een asielaanvraag stemt immers niet overeen met de houding van een persoon die beweert niet terug te durven keren naar haar land van oorsprong en toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Verder kan u uw huwelijk met O.-K. D. E.-J. (...) niet aannemelijk maken.

U verklaart dat u uw man sinds 2007 zou kennen, hij woonde in Europa en verbleef nu en dan voor zaken in Nigeria (zie gehoor CGVS, p 15). In 2008, wanneer hij nogmaals in Nigeria was, vroeg hij u ten huwelijk en verbleef hij enkele maanden in Nigeria (zie gehoor CGVS, p 16). Op 11 november 2009 trouwden jullie in Nigeria (zie gehoor CGVS, p 4) en u ging uw man vervolgens in Europa vervoegen in januari 2010 (zie gehoor CGVS, p 10) nadat jullie dagelijks telefonisch contact hebben gehad in de periodes dat uw man in Europa was (zie gehoor CGVS, p 9).

Indien u werkelijk een relatie had met dhr O.-K. (...), mag van u verwacht worden dat u, wanneer u arriveerde in België in januari 2010 met als doel om uw man te vervoegen, het nodige doet om uw man ook daadwerkelijk te vinden. U verklaart hierover dat u Europa niet kende en niet wist wat u juist moest doen (zie gehoor CGVS, p 6). U verklaart dat u naar een advocaat was geweest en dat hij het nodige zou doen om uw man te vinden (zie gehoor CGVS, p 6). Het is niet aannemelijk dat u geen verdere stappen heeft ondernomen om uw geliefde terug te vinden (zie gehoor CGVS, p 7). Wanneer de protection officer (verder PO) u vraagt of u misschien een adres had waar uw man in België zou verblijven, zegt u 'Nee, ik ken zijn appartement niet. Ik heb het niet gezien.'. Wanneer de PO hierop verder gaat en vraagt of er op de papieren voor het visum geen adres stond, waar hij woonde, zeg u 'Mijn man deed alles voor hij naar Europa ging, in de ambassade.' (zie gehoor CGVS, p 8). U wilt laten blijken dat u niet op de hoogte bent van zijn adres. Wanneer u de 'certificat de résidence en vue de contracter mariage' voorlegt en de PO u nogmaals vraagt of u geen adres had van uw man in België, zegt u 'Hij gaf het niet. Maar op dit papier, hier staat het adres waar hij woonde.'. Wanneer de PO vervolgens vraagt of u naar het adres ging, zegt u 'Ik ben er niet naartoe gegaan, mijn advocaat heeft er een brief naar gestuurd. De advocaat heeft alles gedaan. Ik ben hier nieuw.'. Wanneer de PO u

nogmaals vraagt of u niet naar het adres bent gegaan, zegt u 'Nee, ik ben er nooit geweest. Ik ben nieuw. Ik ken het Europese systeem niet.' (zie gehoor CGVS, p 11). Het is niet aannemelijk dat u niet zelf het initiatief neemt om uw man op te zoeken, zeker wanneer u zijn adres heeft.

Verder is het niet aannemelijk dat u niet meer weet over uw man. Zo bent u niet op de hoogte of uw man heeft gestudeerd (zie gehoor CGVS, p 12), waarom uw man Belgische papieren heeft (zie gehoor CGVS, p 12), sinds wanneer hij in België woont en of hij met zijn ouders naar België is gekomen (zie gehoor CGVS, p 12). Wanneer de PO u vraagt of hij getrouwd is, antwoordt u initieel 'Dat heeft hij me niet gezegd. Dat weet ik niet.' (zie gehoor CGVS, p 12). Later verklaart u echter 'Hij zei dat hij van me hield, dat hij niet was getrouwd...' (zie gehoor CGVS, p 16). U verklaart dat hij de Togolese nationaliteit heeft (zie gehoor CGVS, p 11). Echter, uit documenten die zich in uw administratief dossier bevinden en die verband houden met de aanvraag van uw Visum D, blijkt dat u toen, op 11 augustus 2010 wel degelijk op de hoogte was dat uw man toen ongeveer 15 jaar in België woonde. Voorts verklaart u dat hij de Nigeriaanse nationaliteit heeft en van Yoruba origine is. U verklaart verder dat hij nooit is getrouwd. Het is niet geloofwaardig dat u al deze dingen zou 'vergeten' zijn in de periode dat u in België verbleef.

Vervolgens is het niet aannemelijk dat u zo weinig weet over de familie van uw man, die volgens u de oorzaak zijn van uw vermeende problemen.

Zo kent u de naam van zijn moeder niet (zie gehoor CGVS, p 12) en weet u niet of zijn moeder nog leeft (zie gehoor CGVS, p 12-13). Bovendien kent u de namen niet van zijn broers of zussen (zie gehoor CGVS, p 13, p 16, p 22) en weet u zelfs niet hoeveel broers of zussen uw man heeft (zie gehoor CGVS, p 13). Ook nu blijkt dat u in augustus 2010 wel op de hoogte was van deze zaken daar u ze vermeldt in uw brief ter ondersteuning van uw aanvraag voor het visum D. Zo verklaart u daar dat zijn moeder K. A. (...) heet en dat hij drie broers en 4 zussen heeft. Bovendien zegt u daar dat één broer, A. (...) in Lagos leeft en de rest in het Verenigde Koninkrijk. U schrijft zelfs dat zijn broer A. (...) getuige was tijdens jullie huwelijk. Verder verklaart u dat zijn moeder niet aanwezig was tijdens het huwelijk omdat ze te oud is voor de reis uit Togo. Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat uw man een zus zou hebben in Edo state (zie gehoor CGVS, p 16) en kan u geen enkele naam van de broers of zussen van uw man opsommen, noch waar uw schoonmoeder zou wonen. De geloofwaardigheid van uw relatie wordt hiermee verder aangetast.

Het feit dat u uw huwelijk met O.-K. D. E.-J. (...) niet aannemelijk kan maken, zorgt ervoor dat uw problemen met zijn familie ook niet aannemelijk zijn. Deze problemen zijn immers het rechtstreekse gevolg van uw huwelijk.

Verder haalt u aan dat u Boko Haram vreest (zie gehoor CGVS, p 21). Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Boko Haram vanaf 2009 regelmatig aanslagen op christelijke en westerse doelwitten uitvoerde in Nigeria, blijkt evenzeer dat de federale Nigeriaanse overheid – aanvankelijk in de gedaante van president Umaru Musa Yar'Adua (moslim) en na diens dood in de gedaante van Goodluck Jonathan (christen) - wel degelijk maatregelen nam en neemt tegen het geweld vanwege Boko Haram en dat de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er worden regelmatig leden van Boko Haram opgepakt en opgesloten en de federale overheid probeerde in 2012 ook onderhandelingen op te starten met de leiders van Boko Haram. Hieruit blijkt eveneens duidelijk dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u, die beweert te hebben gewoond en gewerkt in Benin City, van afkomstig is, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Uit dit alles blijkt dat er in elk geval geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram op het hele Nigeriaanse grondgebied en dat bovendien de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er kan evenmin worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U beschikt over een paspoort, echter dit werd in beslag genomen door de instantie waar u werd opgesloten.

Zelf legt u een kopie voor van uw huwelijksakte opgesteld in november 2009. U denkt dat het origineel nog in het appartement is waar u het laatst verbleef (zie gehoor CGVS, p 21). Uw verklaringen stemmen echter niet overeen met het door u voorgelegde document 'opmerkingen – remarques' dd 28 januari 2014 (sic) te Abuja waarvan u zegt dat dit document aan uw trouwakte vasthing en waaruit blijkt dat uw trouwakte een 'eenvoudige kopie is van het origineel en niet een gewaarmerkt afschrift is van de autoriteit die het heeft afgegeven'.

Vervolgens legt u een 'certificat de résidence en vue de contracter mariage' voor van uw vermeende man. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande het pas meer dan drie jaar na het ontstaan van haar beweerde problemen in haar land van herkomst aanvragen van asiel betoogt verzoekende partij dat zij wel onmiddellijk een advocaat raadpleegde om haar echtgenoot te zoeken, doch deze haar niet adviseerde om een asielaanvraag in te dienen. Verzoekende partij voegt eraan toe dat haar advocaat probeerde “een tijdje de procedure in orde te krijgen van gezinshereniging doch gelet op haar depressieve toestand tgv de bedreigingen diende deze blijkbaar een 9 ter in”. Ten slotte wijst verzoekende partij op haar ongeschoold zijn waardoor zij uit haar eigen niet wist welke demarches er dienden te worden ondernomen.

2.2.3.2. De Raad oordeelt het volstrekt onaannemelijk dat de advocaat van verzoekende partij op basis van de gegevens hem verstrekt door verzoekende partij eerst zou geprobeerd hebben de piste van de procedure gezinshereniging te bewandelen om vervolgens te pogen op basis van een depressie ingevolge de bedreigingen vanuit haar land van herkomst een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bekomen zonder dat deze op basis van de bedreigingen zelf een asielprocedure zou inleiden. De vaststelling dat, ondanks tal van andere inspanningen om een

verblijfmachtiging in België te verkrijgen, gedurende meer dan drie jaar dat de bedreigingen vanuit haar land van herkomst reeds aan de gang waren en verzoekende partij om deze reden een immense vrees koestert om naar haar land terug te keren geen asielaanvraag werd ingediend ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe het niet geschoold zijn van verzoekende partij enige verschoningsgrond kan bieden voor het gedurende deze extreem lange periode niet indienen van een asielaanvraag nu andere procedures tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging wel werden overwogen of ingeleid. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Waar verzoekende partij opwerpt nooit te hebben beweerd dat haar echtgenoot van *“Nigeriaanse nationaliteit is en van Yoruba origine”* doch steeds op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het gehoor op het Commissariaat-generaal te hebben voorgehouden dat hij afkomstig is van *“Lomi Togo”*, wijst de Raad erop dat dit verweer berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt immers niet dat verzoekende partij zich bij de gehoren tijdens de asielprocedure zou hebben tegengesproken over de nationaliteit van haar echtgenoot door nu eens de Togoleese en dan weer de Nigeriaanse te vermelden, doch wel dat verzoekende partij heeft voorgehouden dat haar echtgenoot de Togoleese nationaliteit heeft en dat uit een document van 11 augustus 2010 in het kader van de aanvraag van haar visum D (administratief dossier, stuk 13, brief van verzoekende partij van 11 augustus 2010) blijkt dat zij wel degelijk bekend was met meerdere gegevens van hem, meer in het bijzonder dat hij toen reeds vijftien jaar in België woonde, dat hij niet gehuwd was en dat hij de Nigeriaanse nationaliteit heeft en van Yoruba origine is. Met voormeld verweer doet verzoekende partij dan ook geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de tijdens de asielprocedure aangegeven nationaliteit van haar echtgenoot en deze vermeld in het kader van de aanvraag tot het bekomen van het visum D, respectievelijk de Togoleese en de Nigeriaanse.

2.2.5.1. Betreffende het zich niet meer herinneren van de naam van haar schoonmoeder en de namen van de broers en zussen van haar echtgenoot stelt verzoekende partij dat *“we inmiddels in 2015 zijn”*, dat haar schoonmoeder niet op het huwelijksfeest aanwezig was en in Togo woonde, dat zij wel in haar gehoor op het Commissariaat-generaal een broer vermeldde, maar dat zij diens naam niet meer kende gelet op het verstrijken van de tijd en alles wat ze heeft meegemaakt.

2.2.5.2. Dat verzoekende partij de naam van haar schoonmoeder niet zou kennen omdat zij niet op het huwelijksfeest aanwezig was en in Togo woonde is volstrekt zinledig nu blijkt dat zij in de brief ter ondersteuning van haar aanvraag visum D, die dateert van negen maanden na het huwelijk, wel de naam van haar schoonmoeder vermeldt (administratief dossier, stuk 13, brief van verzoekende partij van 11 augustus 2010). De Raad oordeelt het evenmin aannemelijk dat het louter verloop van enkele jaren haar in de absolute onmogelijkheid stelt zich ook maar één naam van de meerdere broers en zussen van haar echtgenoot te herinneren en deze van haar schoonmoeder. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat door *“alles wat zij heeft meegemaakt”* haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat het haar volstrekt onmogelijk is zich ook maar één van deze namen te herinneren. Ten slotte kan door de Raad niet worden ingezien dat voor het onthouden van de namen van de eigen schoonmoeder en schoonbroers en –zussen enige scholingsgraad vereist is. Ook desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motiveringen van verwerende partij aangaande haar totaal gebrek aan persoonlijk initiatief om haar echtgenoot te zoeken en aangaande de gebrekkige kennis over haar echtgenoot ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt desbetreffend onder verwijzing naar een internetartikel gevoegd als bijlage 3 bij het verzoekschrift het volgende:

“Na maanden van overwinningen door Boko Haram, vooral in het noordoosten van Nigeria, zijn soldaten van Nigeria en Tsjaad er de laatste weken in geslaagd minstens een dozijn steden te heroveren op de fundamentalistische groep.

Boko Haram voerde echter de laatste tijd ook aanvallen uit in de buurlanden Tsjaad, Kameroen en Niger, en die drie landen hebben begin deze maand afgesproken om samen troepen in te zetten tegen Boko Haram.

Niger zegt intussen dat het een aanval van Boko Haram op het grensdorp Karoega heeft afgeslagen. Karoega ligt aan de grens tussen Niger, Nigeria en Tsjaad.

Bij de aanval zijn volgens Niger 7 soldaten gedood en 14 strijders van Boko Haram.

Nadat de aanval afgeslagen was, wilden de strijders van Boko Haram over het Tsjaadmeer vluchten naar Tsjaad, maar de Tsjadische luchtmacht heeft hun vijf prauwen vernield, volgens het Nigerese leger.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met voormeld verweer de desbetreffende motivering van verwerende partij niet weerlegt. Integendeel bevestigt zij dat de probleemregio in Nigeria wel degelijk het noordoosten van het land betreft en dat de Nigeriaanse autoriteiten actief optreden tegen deze beweging. Voormeld verweer behelst bovendien niet de minste weerlegging aangaande de vaststelling van verwerende partij dat het zuiden van Nigeria, waar verzoekende partij, die beweert te hebben gewoond en gewerkt in Benin City, van afkomstig is, tot nu toe niet getroffen wordt door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land en dat er in elk geval geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram op het hele Nigeriaanse grondgebied. De motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind. Verzoekende partij toont niet aan dat er in Nigeria, en meer in het bijzonder in het zuiden van het land, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 7 en 8) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 februari 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Engels en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

J. BIEBAUT